

LA MANIFESTACIÓ PÚBLICA DE LA INICIATIVA DE DÉU EN EL BAPTISME DE JESÚS

per JOSEP MARIA ROVIRA BELLOSO

La imatge dels cels oberts en el Baptisme de Jesús, serveix per significar la iniciativa de Déu que incideix en la humanitat. Els cels *s'obren* i es *buiden* sobre la terra quan Jesús es manifesta al món com aquell que ha sortit de Déu; com aquell que ve al món *de part de Déu* i n'està ple, dels seus dons. En Jesús, en efecte, s'han buidat els cels sobre allò que és humà. És un símbol del *descendiment* de Déu mateix.

L'escena del Baptisme de Jesús, a la vegada còsmica i pasqual, dibuixa amb tota precisió la relació de complaença, amor i autodonació de Déu, el Pare al seu Fill, Jesús.

Cels és una paraula que el llibre dels Macabeus emprava com a equivalent de Déu. És un terme reverencial que evita l'ús del seu Nom en va. Aquesta homologació entre *cels* i *Déu* permet dir que l'expressió *obrir-se els cels* equival també al descendiment i al lliurament de Déu mateix que, mogut pel seu amor i per la seva complaença personal, es *buidava* en el seu propi Fill. És obvi que la donació al Fill Jesús és promesa i paradigma de l'autodonació gratuïta de Déu als homes, fills d'adopció.

El misteri Trinitari, lluny de ser una manera d'allunyar o d'enfosquir el nostre concepte de Déu, és la forma d'expressar aquest *esfondrament* de la divinitat envers nosaltres: El Pare ens dona el seu Fill predilecte i el sadolla del mateix Esperit que ens ungeix i segella a nosaltres quan en el Baptisme ens submergim i ens identifiquem amb la mort i la Vida de Crist.

En l'escena del Baptisme de Crist, el colom esdevé el símbol de l'amor i de la pau de l'Esperit. Aquesta interpretació planera no està gens lluny de la més subtil, que considera l'al·lusió de l'evangeli al colom simplement indicativa de la suavitat pròpia d'aquesta au: ella irromp sense soroll, però com una presència viva.

El que no ofereix dubte és la relació estreta, que hi ha entre els *cels oberts* sobre la figura del Fill! estimat i la irrupció plena i suau de l'Esperit del Pare unguent Jesús. Això esdevindrà també —i *sense mesura*— sobre els altres homes beneïts pel do del Pare i del mateix Jesucrist.

Deixant la lletra de l'evangeli de Lluc, es pot dir que el Messies apareix significativament com a signe i realitat del començament del Regne de Déu. En efecte, amb la presència de Jesús al món, el Regne és tan a prop que, en aquells moments forts en què serà acollit activament pels homes, arribarà a ser un corrent de vida que redreçarà els més oblidats i marginats. Talment com el moviment creixent de la justícia de Déu realitzada entre els homes i pels homes. Un moviment de justícia que ve de Déu, però que es fa veritablement humà.

Com Jesús mateix que, venint de Déu, es fa home-en-plenitud per tal d'aixecar i de transformar segons la seva mesura els homes i els projectes humanitzadors. L'impulsor d'aquesta justícia i d'aquesta esperança no serà un agent inert i determinístic. Serà aquella mateixa comunicació viva i vitalitzadora que uneix el Pare i el Verb i que anomenem Esperit. Serà el misteri de la intimitat suau i totpoderosa de Déu comunicada al més pregon del subjecte humà cridat i desvetllat a una vida nova.